

Није све тако мрачно како нам се чини, можда је још горе. Песимизам и депресија који су обузели друштво држе га у менгелама, а нејасна туга не допушта да мислимо о будућности. Све смо учинили да оно што долази изгледа безнадно, иако о себи судимо да смо бунтовно племе које не да на себе. Ово што нам раде, није могуће без нашег пристанка.

То неплодно дивљење себи, бусање у рутава прса да смо пркосни, поносни и пргави људи који се не дају својим душманима, јесте вишевековна митска заблуда у кривотвореној славној историји покорне раје. Ми смо само поробљени предмети владања, неспособни за отпор.

Па ипак, указала нам се слика наде и благостања, ено их њихов председник и бивша, можда и будућа председница владе, приказали су нам се у богатом воћњаку међу јабукама. Нису сакривали свој освежавајући, ледени шарм у овој спарини. У томе што су желели да видимо, били су неодољиви. Лицидерско срце Србије са лицима која није могуће избећи нити поднети.

Та оаза благостања делује смирујуће: председник у посебним кратким гаћама, кројеним по последњој моди. Приања му тај модни крик као ником другом, некако му је уврнут међу стабилним ногама, које држе најтежи товар на себи. Човек је насмејан усред јабучара, зрели плодови се виде на сваком светом дрвету. Премијерка у сведеној, излетничкој, скоро аскетској комбинацији, насмејана је и она, но мало стегнута пред

шефом који се са свим адутима разобручио у домаћинском интимном вешу. И она и он држе у рукама чашу белог вина непознатог порекла и старости, и не крију усиљену радост.

Свима нама који смо се предали или још нисмо, знају њих двоје да је овде сувише мало бунтовника.

На стаблима рајске јабуке. Слика је послата да видимо постојање модерне српске реплике Адама и Еве, можда Антонија и Клеопатре, или нове Леди Магбет и њеног учитеља зла. Или Авеља и Каина, браће која се тако неодољиво и трагично воле. Има ту мало, ако смо већ код литературе и филма Гаргантуе и Пантагруела, Буvara и Пекишеа, Патофила и Филопата, Патка Даче, Душка и Тасманијског ђавола. Којота Пере и Птице тркачице, на пример. И наравно, Дон Кихота, витеза тужног лика од Манче.

Паралеле су потпуно слободне, свако би могао да нађе своје јунаке по сличности или разликама, то пред нама личи на било шта. Пред паром који своју комендијантску појаву негира opakим наумом да се одржава на преварама и силом освојеном свевлашћу по сваку цену. Оаза њихове среће сачињена је на малограђанском патосу и мустрадама из јефтине лирике, и њих двоје у сопственој литерарној бајци, живе тако до краја наших живота.

Острво неукусне мелодраме окружено је депонијама и општим страхом, а видимо уздигнуте јунаке који непојамно нарушавају кулису од имагинаријума усред пустиње. Све подсећа на шлагерску ископину „Јабуке и вино, и реш препечен тост...“ Бебек и Зана Нимани, ако се добро сећам. Или, додирни ми колена, то бих баш волела, у овом случају је непримењиво, колена која се виде нису за пипање. Као ни замашни председнички грудни корпус, који мајица није успела да обузда.

Пар је своје интимно јавно дружење удесио ради јасне поруке, која би препала душмане а охрабрила поданике. Ево видите, све је у реду, нико нама не може ништа. Србија није само у цвату него у плоду, расте и развија се, а нас двоје се показујемо као најважнији људи, свесни себе у скромности. Млади, леви, делимо радост око себе, али унемо да режимо и покажемо зубе, то сте већ осетили. Претимо, бијемо, хапсимо, судимо. Нема слободе за непријатеље ропства. То вам поручујемо из своје рајске баште.

Не знам да ли је Владалац стигао да честита Лукашенку на петој председничкој победи. У Минску се поновио Београд, полиција баца сузавац, бије без милости и хапси противнике њиховог Александра.

У рају близу Јајинаца, где су Ева и Адам пореклом из Србије искушавали себе пред новим грехом, нико није загризао јабуку.

Србија се умирити не може, али тај немир гуши у себи и гута га као Сократ своју кукуту.

(Н1)